

поветѣ на която можаха да стрѣлятъ само на една ограничена дистанция.

Надвечерь, руситѣ прѣкратиха боя, слѣдъ като бѣха отбити на много пунктове. Тѣхното отстъпление се започна едва на 19 Юлий и то въ неописуемъ беспорядкъ! Едно най-малко прѣслѣждане отъ наша страна и тѣхното поражение да се прѣобърнесе въ катастрофа!

Но по причини, които вече изложихме, нашитѣ не прѣслѣдваха и изгубиха единъ новъ благоприятенъ случай, който не би се повторилъ вече никога!

И отъ двѣтѣ страни погрѣшките бѣха многочисленни. И прѣди всичко, — ние безъ колебание ще го кажемъ, — руското навлизане въ България бѣше прѣдприето съ твърдѣ малко бойни сили! Именно тъкмо за това, стратегията изискваше въ дадения случай да се не прѣдизвиква Османъ-паша, тъй като тѣ не разполагаха съ достатъчно количество войски за тази работа. Слѣдователно, тѣ можаха или да отрѣжатъ Османъ-паша отъ неговата база, което бѣше много лесно да се направи, или да го спрѣтъ, като сами взематъ едно отбранително положение, и тогава ако Османъ-паша би ги атакувалъ, то той би билъ поставенъ въ сѣщото положение, въ което изпаднаха въ случая руситѣ! — Но възможно ли бѣше повторно да се атакува отъ къмъ фронта единъ неприятель, който бѣше издържалъ вече успѣхъ? Трѣбваше ли да се позволи на Османъ-паша да създаде една укрѣпена позиция? Трѣбваше ли да поставятъ себе си въ необходимостъ да прѣдприематъ обсада, която да изтощи войскитѣ имъ, като ги принуди да бждатъ изложени на хиляди опасности, прѣди да бѣше достигнатъ главния обективъ?